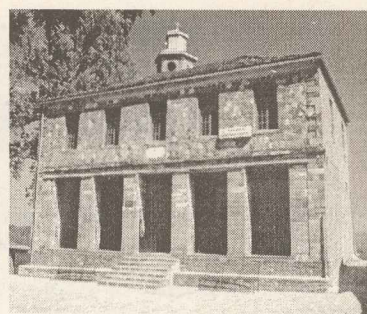

Δικορφιώτικα Νέα

ΔΙΜΗΝΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΔΙΚΟΡΦΙΩΤΩΝ

Τεύχος 84 Ιούλης - Αύγουστος 1998

Υπεύθυνος έκδοσης: Δημήτριος Παπαγιαννόπουλος Τ.Θ. 26 450 02 ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΤΗΛ. 0651-39176

Συνενώσεις και Σύλλογος

Στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας αναφερθήκαμε - διεξοδικά πιστεύουμε - στον νέο νόμο για τις συνενώσεις δήμων και κοινοτήτων, «ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ». Η ενημέρωση του κοινοτικού συμβουλίου - πλήρης από κάθε άποψη - έδωσε όλα εκείνα τα στοιχεία ώστε καθένας να βγάλει τα συμπεράσματά του σχετικά για την τύχη των υπό διάλυση κοινοτήτων και των περιουσιών τους.

Κοινή διαπίστωση λοιπόν ότι οι κοινότητες με τη σημερινή τους μορφή παύουν να υπάρχουν. Όλοι μας πρέπει να καταλάβουμε ότι: «κοινότητα γιοκ!». Από δω και πέρα θα αποτελεί ένα συνοικισμό του νέου δήμου, χωρίς καμία αρμοδιότητα, χωρίς δικαίωμα να διαχειρίζεται την όποια περιουσία της, περιουσία την οποία φυσικά χάνει και γίνεται κομμάτι του νέου δήμου.

Και μη σκεφτεί κανένας ότι θα υπάρχει το τοπικό συμβούλιο το οποίο θα έχει αρμοδιότητες και θα... θα... Όπως θα διαπιστώσατε ο νέος νόμος προβλέπει ότι το τοπικό συμβούλιο θα έχει δικαίωμα να προτείνει, να εκφράζει γνώμη και άποψη, να κάνει εισηγήσεις για ο,τιδήποτε αφορά την κοινότητά του. Όμως το βασικό είναι ότι δεν θα μπορεί να πάρει καμία μα καμία απόφαση για κάτι και ούτε να διαχειριστεί κονδύλια. Μόνο αν δεσμευτεί ο δήμαρχος και το δημοτικό συμβούλιο -κι αυτό ηθικά πάντα και όχι νομικά- ότι θα ακολουθεί τις προτάσεις και τις εισηγήσεις του τοπικού συμβουλίου για τα ζητήματα της κοινότητάς του, μπορεί να αποβεί ουσιαστικός ο ρόλος του τοπικού συμβουλίου.

Αλλά δεν πρέπει να μείνουμε κι εμείς, όλοι οι χωριανοί, αμέτοχοι και να παρακολουθήσουμε παθητικά τα δρώμενα. Πρέπει να έχουμε ουσιαστική συμμετοχή. Κι αυτό θα γίνει μόνο αν μαζικά και ενωμένα, κοιτάζοντας μόνο το συμφέρον του τόπου μας και όχι προσωπικά ή κομματικά συμφέροντα, πάμε στις εκλογές να ψηφίσουμε εκείνον το συνδυασμό, του οποίου ο επικεφαλής του θα δεσμευτεί να κάνει πράξεις τις εισηγήσεις του τοπικού μας συμβουλίου να του δώσει ουσιαστικό ρόλο και να συνεργαστεί άψογα και με ειλικρίνεια μαζί του.

Και η κοινή λογική λέει ότι, επειδή τα χωριά της περιοχής μας, Ελάτη, Δίκορφο, Μανασσή, Καλουτά, Διπόταμο, έχουν το λιγότερο πληθυσμό, είναι αναγκαία μια συντονισμένη δράση αυτών των χωριών και των κατοίκων του, ώστε να καταστεί δυνατόν η είσοδος στο δημοτικό συμβούλιο δύο τουλάχιστον δημοτικών συμβουλίων από τα χωριά αυτά και ει δυνατόν με τον ίδιο συνδυασμό. Δεν έχουν την πολυτέλεια τα χωριά της περιοχής μας να διασπαστούν, ακόμα δε περισσότερο οι κάτοικοι ενός χωριού, και να ψηφίσουμε διάφορους συνδυασμούς ή πρόσωπα πέρα από αυτά που να ανήκουν στην περιοχή μας. Και θα ψηφίσουμε ένα δήμαρχο ο οποίος θα μας εγγυηθεί την αρμονική συνεργασία του με τα τοπικά συμβούλια της περιοχής καθώς και την συμμετοχή στο συνδυασμό του τουλάχιστον δύο προσώπων από την περιοχή μας -και όχι μόνον αυτό, αλλά και την κάθε δυνατή βοήθεια για την εκλογή τους. Γιατί η λογική και

οι αριθμοί λένε ότι αν δεν ψηφίσουμε μαζικά και ενωμένα κανένας εκπρόσωπος της περιοχής μας δεν θα υπάρχει στο νέο δημοτικό συμβούλιο. Σκεφτείτε την προοπτική αυτή και τι σημαίνει για ένα χωριό σαν το δικό μας το οποίο έχει τα περισσότερα ετήσια τακτικά έσοδα από όλα τα χωριά που απαρτίζουν το νέο δήμο.

Όμως δεν πρέπει να ξεχάσουμε και τον άλλο φορέα του χωριού μας: το Σύλλογό μας. Με τις πρωτοποριακές αλλαγές που επιχειρούνται με το νόμο των συνενώσεων δήμων και κοινοτήτων, ο σύλλογος φαίνεται ότι θα παίξει έναν ουσιαστικότερο ρόλο στα δρώμενα του χωριού μας. Έναν ρόλο αναβαθμισμένο, πιο ισχυρό και φυσικά τον πρωτεύοντα μέσα στην κοινότητά μας. Ο σύλλογος είναι πλέον αυτός που θα κάνει τους χωριανούς να νοιώθουν σαν κοινό τόπο καταγωγής τους το Δίκορφο. Ο σύλλογος είναι αυτός που θα κρατάει ζωντανή την έννοια της κοινότητας. Ο σύλλογος είναι αυτός που θα μπορεί με λεφτά των Δικορφιωτών να κάνει έργα στο Δίκορφο. Ο σύλλογος είναι αυτός που θα αγωνίζεται για την πρόοδο και την προκοπή του χωριού. Το τοπικό συμβούλιο, ανεξάρτητα από τα πρόσωπα που θα το αποτελούν, είναι δέσμιος του νόμου και εξαρτάται από τον εκάστοτε δήμαρχο. Ο σύλλογος όμως έχει τα χέρια του λυτά και μπορεί να προσφέρει πάρα πολλά στο χωριό.

Γι' αυτό θα πρέπει να τον ενισχύσουμε και να συσπειρωθούμε γύρω του. Να βοηθήσουμε όλοι μας με όποιον τρόπο μπορούμε. Να θέσουμε υποψηφιότητα στις εκλογές που έρχονται. Να μπει και να αναλάβει τις τύχες του νέο αίμα. Και να τον οδηγήσουμε εκεί που του αξίζει, εκεί που αξίζει του χωριού μας. Πάρτε λοιπόν το σύλλογο και τις τύχες του χωριού μας στα χέρια σας, όλοι οι χωριανοί!

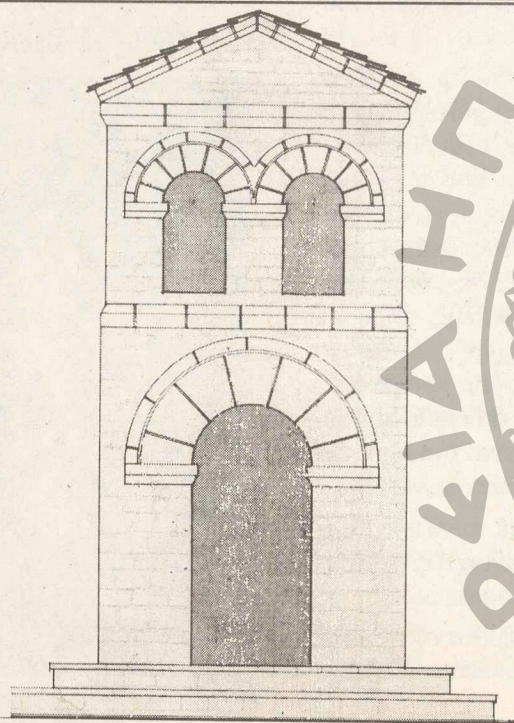
Δημήτριος Παπαγιαννόπουλος

Το καμπαναριό του Αϊ-Γιάννη

Μετά από τις πολλές και σημαντικές δωρεές των χωριανών μας για το καμπαναριό του Αϊ-Γιάννη, ήρθε και η ώρα της υλοποίησης του έργου. Ο γνωστός -ιδιαίτερα στο ζαγορίσιο χώρο- αρχιτέκτονας Μιχάλης Αράπογλου ανέλαβε και εκπόνησε τα σχέδια του έργου, όπως μπορείτε να τα δείτε και στο διπλανό σκίτσο. Το έργο προβλέπει επίσης την κατασκευή λιθόστρωτου μέχρι την τοποθεσία του καμπαναριού.

Και νέες προσφορές:

Τσούγιας Βασίλης	30.000 δρχ.
Χαρισιάδη Ευγενία	10.000 δρχ.
Χαρισιάδη Αλίκη	10.000 δρχ.
Μητρόπουλος Κων/νος	10.000 δρχ.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Είκοσι (20) ρολόγια χειρός, ανδρικά και γυναικεία, αξίας 30.000-40.000 δρχ. το καθένα, προσέφερε στο σύλλογο ο κ. Μάξιμος Τσούγιας, με την προϋπόθεση αυτά να κληρωθούν και τα έσοδα να διατεθούν 40% για το καμπαναριό του Αϊ-Γιάννη, 40% για τη θέρμανση του Αγίου Μηνά και 20% για την εφημερίδα.

Ο Σύλλογός μας, αποδεχόμενος αυτή τη δωρεά και ευχαριστώντας τον κ. Τσούγια, αποφάσισε να εκδώσει λαχεία των 500 δρχ. το ένα και να κληρώσει τα ρολόγια την ημέρα του πανηγυριού. Ήδη άρχισε η προώθηση των λαχείων και πρέπει όλοι οι χωριανοί και φίλοι να προμηθευτούν αλλά και να διαθέσουν λαχεία ενισχύοντας έτσι τους σκοπούς για τους οποίους αυτά διατίθενται.

Η ΛΑΪΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΣΤΟ ΔΙΚΟΡΦΟ

Το Δικόρφο είναι ένα από τα πιο αντιπροσωπευτικά χωριά της περιοχής του Ζαγορίου, αφού διατηρεί αναλλοίωτο το παραδοσιακό του χρώμα, μιας και είναι το μοναδικό χωριό στην περιοχή από το οποίο πέρασαν οι Γερμανοί κατά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο χωρίς να το κάψουν. Επιπροσθέτως δε είναι χτισμένο μέσα σε πυκνή βλάστηση αποτελούμενη από οξιές, βελανιδιές και έλατα.

Οι κάτοικοι του χωριού παλιά -όπως άλλωστε συνέβαινε και σε όλα σχεδόν τα Ζαγοροχώρια- μετανάστευαν στα μεγάλα εμπορικά κέντρα της εποχής -Ρουμανία, Μικρά Ασία, Αίγυπτο. Έτσι εισέρεαν στο χωριό μεγάλα κεφάλαια μέρος των οποίων διατέθηκαν να χτίσουν καινούρια και πιο εντυπωσιακά σπίτια. Φρόντιζαν δε να διακοσμήσουν τους εσωτερικούς χώρους των σπιτιών με ζωγραφιές.

Οι ζωγραφιές εκτείνονται σε όλη την έκταση των τοίχων, όπως επίσης και στα ταβάνια και στα πατώματα ακόμα. Σήμερα υπάρχουν στο χωριό δώδεκα σπίτια τα οποία διατηρούν τον διάκοσμό τους αν και με αρκετές φθορές. Από αυτά ένα είναι πλέον ακατοίκητο κι ένα άλλο έχει αρχίσει να καταρρέει. Αρκετά σπίτια επίσης έχουν χάσει τη διακόσμησή τους είτε γιατί έχουν ασβεστωθεί είτε γιατί έχουν επισκευασθεί οι τοίχοι ή τα ταβάνια.

Οι λαϊκές αυτές ζωγραφιές του Δικόρφου αποτέλεσαν αντικείμενο μελέτης η οποία έγινε στα πλαίσια του προγράμματος του «Ανοιχτού Σχολείου» του Κέντρου Ερευνών Ζαγορίου και του προγράμματος LIFE κατά τα έτη 1989-1994, υπό την επίβλεψη της καθηγήτριας των ΤΕΙ Αθηνών και συντηρήτριας έργων τέχνης κας Κλεοπάτρας Τσουράκη. Μέρος της μελέτης αυτής έχει δημοσιευθεί στο «Ηπειρωτικό Ημερολόγιο» του 1996-97.

Ο χρόνος δημιουργίας τους ανάγεται στα τέλη του 19^{ου} και στις αρχές του 20^{ου} αιώνα. Μαρτυρίες για ζωγραφιές σε εσωτερικούς χώρους σπιτιών σε παλιότερα χρόνια δεν έχουμε. Αυτό ίσως να ισχύει για την οικία Μάνθου Παπαϊωάννου, η οποία είναι από τις παλιότερες σωζόμενες του χωριού, ο διάκοσμος της οποίας είναι κατά το μεγαλύτερο μέρος του ασβεστωμένος και δεν έχουμε μαρτυρίες για τη χρονολογία που το σπίτι αυτό διακοσμήθηκε. Ζωγράφοι τους ήταν οι περίφημοι Χιονιάδτες ζωγράφοι. Αυτοί ήταν από το μικρό και ορεινό χωριό Χιονιάδες της Κόνιτσας και δούλευαν κατά οικογενειακές ομάδες, περιφερόμενοι όλη την Ήπειρο και της γειτονικές περιοχές. Η συντηρητική πλειοψηφία των διακοσμήσεων των σπιτιών του Δικόρφου έχουν γίνει από ζωγράφους της οικογένειας Βούρη και κυρίως από τον Αναστάση Βούρη, ο οποίος παντρεύτηκε και έμενε στη Μανασσή.

Τα θέματα είναι πολλά και ποικίλα. Κυριαρχούν τα φυσικά μοτίβα ενώ δεν λείπουν οι προσωπογραφίες, τα τοπία αλλά και μερικά πρωτότυπα θέματα όπως η Ακρόπολη των Αθηνών. Οι ζωγράφοι είχαν σαν πρότυπα κυρίως ευρωπαϊκές χαλκογραφίες, ενώ δεν ήταν λίγες οι φορές που οι νοικοκυραίοι, μεταφέροντας στον τόπο τους τις εμπειρίες και την αισθητική που απέκτησαν στα ξένα, επέλεγαν τα μοτίβα που θα διακοσμούσαν το σπίτι τους.

Τα υλικά που χρησιμοποιούσαν ήταν χρώμα με μια κόλλα για συνδετική ύλη και λαδομπογιές, που τις προτιμούσαν οι νοικοκυραίοι: «και τες εικόνες να τες ζωγραφίσσεις καλά, κατά την συμφωνία, να είναι του λαδιού».

Οι φθορές που έχουν υποστεί οι ζωγραφιές είναι κυρίως από την υγρασία, τη βροχή που μπαίνει στους τοίχους από τις σταλαξιές της στέγης και από τις επεμβάσεις του ανθρώπου (σκαφίματα στους τοίχους για να περάσουν τα καλώδια του ρεύματος, ασβεστώματα, καρφιά, κ.λ.π.).

1. Οικία Στεριάδη

Βρίσκεται στον πάνω μαχαλά και έχει ήδη αρχίσει να καταρρέει. Δεν γνωρίζουμε ούτε τη χρονολογία κτίσεως του σπιτιού ούτε τη χρονολογία διακόσμησής του. Υποθέτουμε ότι η τελευταία πρέπει να έγινε την ίδια εποχή -τέλη 19ου με αρχές 20ου αιώνα- και από τον ίδιο ζωγράφο -της οικογένειας Βούρη- με τις ζωγραφιές των υπόλοιπων σπιτιών του χωριού.

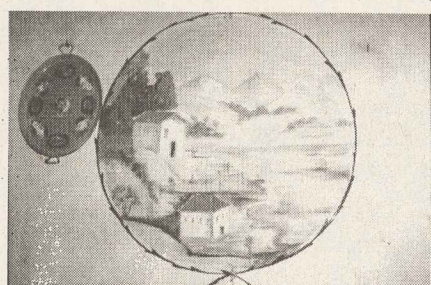

Εδώ έχουμε διακοσμημένο το μαντζάτο του σπιτιού. Πάνω από το αριστερό μπάσι υπάρχει ζωγραφισμένο ένα ανθοδοχείο με λουλούδια. Αριστερά, δεξιά και πάνω από τζάκι υπάρχει ζωγραφισμένος φυτικός διάκοσμος. Αριστερά της πόρτας υπάρχει ζωγραφισμένος ένας άνθρωπος, σε στάση προφίλ, σγουρομάλλης, μουστακαλής, σκούρου χρώματος, που στο δεξί του χέρι κρατάει ένα σαβη. Εντύπωση και περιέργεια προξενεί σ' αυτή τη ζωγραφιά το σκούρο δέρμα του ανθρώπου, που όμως θα το συναντήσουμε και σε άλλες διακοσμήσεις σε άλλα σπίτια.

Δεξιά της πόρτας έχουμε συνθέσεις φυτών και δυο κουρτίνες ανοιχτές, χρώμα μπλε, όπως σε αυλαία θεάτρου.

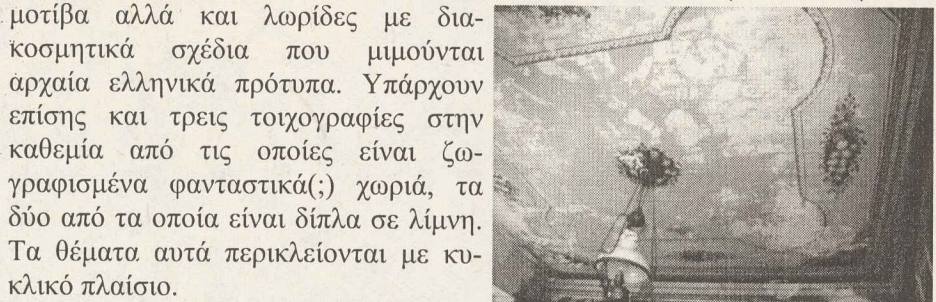
Διακόσμηση με φυτικά θέματα έχουμε και στο ταβάνι του δωματίου αυτού, ταβάνι το οποίο με τη σειρά του είναι ένα έργο τέχνης της ξυλογλυπτικής.

2. Οικία Κων/νου Κοντογιάννη

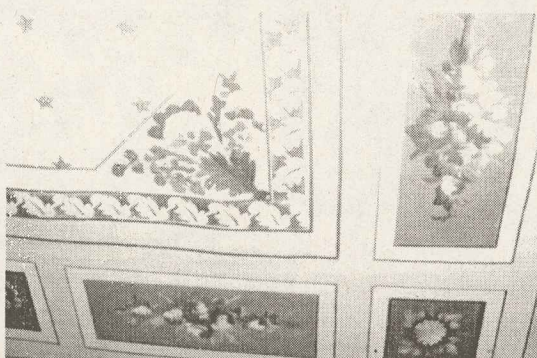
Βρίσκεται στο κέντρο του χωριού. Είναι χτισμένο το 1898 και ζωγραφισμένο από τον Αναστάσιο Βούρη το 1903. Υπάρχει και η εξής επιγραφή: ΕΧΑΡΑΧΘΗ ΥΠΟ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΥΡΗ ΕΤΕΙ 1903 ΜΑΡΤΙΟΥ ΦΘΙΝΟΝΤΟΣ

Κι εδώ κυριαρχούν, τόσο στους τοίχους όσο και στα ταβάνια, τα φυτικά

3. Οικία Μάνθου Χριστοδούλου

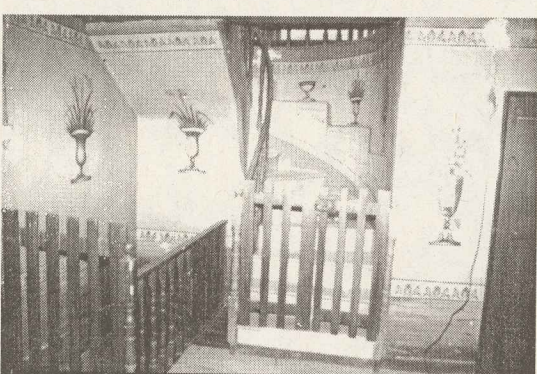
Βρίσκεται στον κάτω μαχαλά του χωριού και είναι ένα τριώροφο σπίτι, από τα πιο μεγάλα του χωριού. Είναι χτισμένο το 1907 κι έχει διακοσμηθεί κι αυτό από τον Αναστάσιο Βούρη. Η χρονολογία 1915 που υπάρχει μαζί με την υπογραφή «χειρ... γρ... Βούρη» είναι μεταγενέστερη και δεν αφορά στο σύνολο της διακόσμησης του σπιτιού αλλά στην ελληνική σημαία και το βασιλικό σύμβολο (δικέφαλος αετός με στέμμα ανάμεσα σε δάφνες) που δημιουργήθηκαν

εκ των υστέρων, μετά την απελευθέρωση από τους Τούρκους.

Εδώ κυριαρχούν τα ανθοδοχεία με φυτά ενώ υπάρχει και μια προσωπογραφία. Εκτός από τους τοίχους και τα ταβάνια, έχουμε διακόσμηση και στο κάτω μέρος του τοίχου, με γεωμετρικά μοτίβα ή μίμηση ορθομαρμάρωσης, με πολύ έντονα χρώματα και μια τάση προς την απομίμηση ακριβών και δυσεύρετων υλικών.

4. Οικία Δημητρίου Λέκκου

Βρίσκεται στον κάτω μαχαλά και χτίστηκε το 1903 από τον αρχιτέκτονα Φρόντιζο, όπως μας πληροφορεί σκαλιστή επιγραφή στον εξωτερικό τοίχο. Δεν γνωρίζουμε από ποιον διακοσμήθηκε, αλλά συγκρίνοντας την τεχνολογία και τα θέματα με τις άλλες ζωγραφιές του χωριού μπορούμε να πούμε ότι κι εδώ δούλεψε η οικογένεια

Βούρη.

Κι εδώ κυριαρχούν οι γλάστρες και τα δοχεία με λουλούδια και ανθοδέσμες ενώ δεν υπάρχουν καθόλου μορφές.

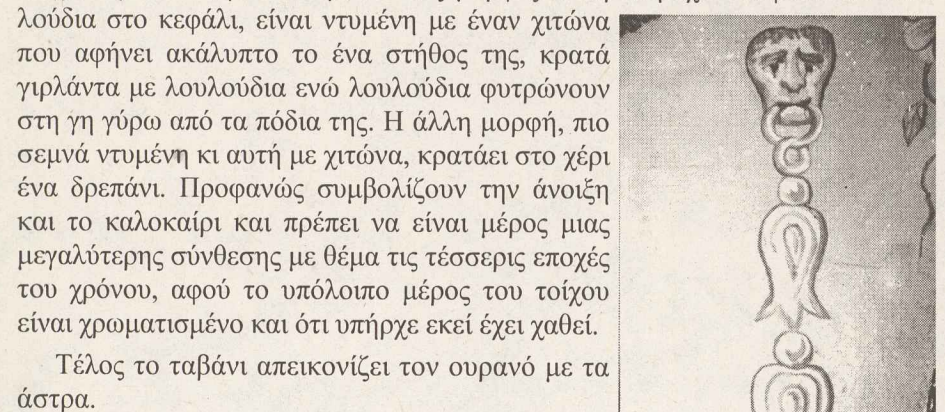
5. Οικία αδελφών Στάθη

Βρίσκεται στην αρχή του πέρα μαχαλά και είναι χτισμένο το 1876. Διακοσμήθηκε το 1907 από τον Αναστάση Βούρη. Το πιο ενδιαφέρον κομμάτι του σπιτιού εδώ είναι το χαγιάτι, του οποίου όλοι οι τοίχοι και σε όλη την έκτασή τους ήταν ζωγραφισμένοι. Σήμερα ένα μεγάλο μέρος έχει χαθεί από το χρωμάτισμα των τοίχων. Απέναντι από την είσοδο υπάρχει το οικόσημο της οικογένειας Στάθη, με το όνομα του νοικοκύρη Στασούλη Κωνσταντίνου Στάθη και τη χρονολογία 1907. Πάνω από το οικόσημο υπάρχει ένα πανέρι με λουλούδια ενώ δεξιά και αριστερά από το οικόσημο υπάρχουν δύο κεφάλια, που κρατούν ανάμεσα στα δόντια τους από έναν χαλκά, από τον οποίο ξεκινά μια αλυσίδα με κάλυκες λουλουδιών. Οι δυο αυτές κεφαλές ενώνονται με το

πανέρι με τα λουλούδια με δυο γιρλάντες από λουλούδια.

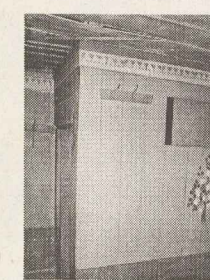
Μια άλλη πολύ ενδιαφέρουσα σύνθεση είναι αυτή που υπάρχει στον δεξιό τοίχο. Πρόκειται για δύο γυναικείες μορφές. Η πρώτη έχει στεφάνι από λουλούδια στο κεφάλι, είναι ντυμένη με έναν χιτώνα που αφήνει ακάλυπτο το ένα στήθος της, κρατά γιρλάντα με λουλούδια ενώ λουλούδια φυτρώνουν στη γη γύρω από τα πόδια της. Η άλλη μορφή, πιο σεμνά ντυμένη κι αυτή με χιτώνα, κρατάει στο χέρι ένα δρεπάνι. Προφανώς συμβολίζουν την άνοιξη και το καλοκαίρι και πρέπει να είναι μέρος μιας μεγαλύτερης σύνθεσης με θέμα τις τέσσερις εποχές του χρόνου, αφού το υπόλοιπο μέρος του τοίχου είναι χρωματισμένο και ότι υπήρχε εκεί έχει χαθεί.

Τέλος το ταβάνι απεικονίζει τον ουρανό με τα άστρα.

Σε άλλα δωμάτια υπάρχουν τοιχογραφίες με δοχεία και λουλούδια και ανθοδέσμες.

6. Οικία Βασιλικής Παπαϊωάννου

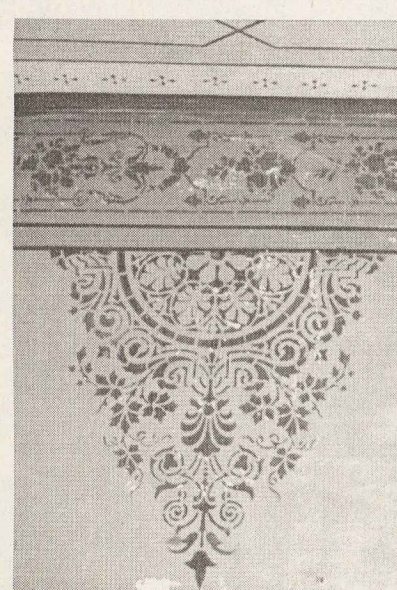
Βρίσκεται στον πέρα μαχαλά και είναι ακατοίκητο. Αγνοούμε πότε χτίστηκε και πότε διακοσμήθηκε. Η τεχνολογία και τα μοτίβα είναι πάντως ίδια με των άλλων σπιτιών, οπότε μπορούμε να υποθέσουμε ότι κι εδώ έχουμε στοιχεία της οικογένειας Βούρη.

Εδώ κυριαρχούν οι ανθοδέσμες και τα δοχεία με λουλούδια καθώς και διακοσμητικές λωρίδες.

7. Οικία Κοτσιλίδη

Βρίσκεται στον πέρα μαχαλά. Και για το σπίτι δεν γνωρίζουμε πότε χτίστηκε και πότε διακοσμήθηκε.

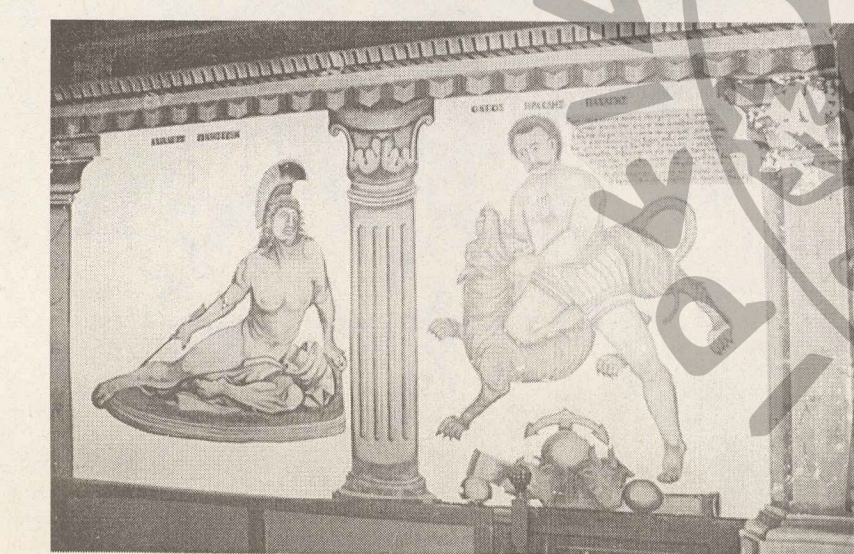
Εδώ δεν έχουμε τη διακόσμηση των άλλων σπιτιών. Έχουμε κίονες, μαιάνδρους, γραμμικά σχέδια με άξονες συμμετρίας και ομόκεντρους κύκλους.

Εντύπωση προκαλεί εδώ ένα ζωγραφιστό ταβάνι που, εκτός των άλλων σχεδίων που έχει, στις τέσσερις άκρες του υπάρχει του κεφάλι ενός σκούρου ανθρώπου που φοράει βασιλική κορώνα, ενώ υπάρχουν και τέσσερις ολόσωμες φιγούρες ανδρός με μαύρο δέρμα, στη μέση καθεμιάς από τις τέσσερις πλευρές του ταβανιού. Οι φιγούρες αυτές, θα μπορούσε να πει κανείς ότι παριστάνουν ιθαγενείς Αφρικανικής χώρας, είναι ντυμένες μόνο με ένα ύφασμα γύρω από τη μέση, στο κεφάλι έχουν καπέλο με φτερά και κρατούν λύρα.

8. Οικία αδελφών Κοντογιάννη

Βρίσκεται στον πέρα μαχαλά, είναι τριώροφο και είναι ένα από τα δυο-τρία

καλύτερα και μεγαλύτερα σπίτια του χωριού. Ζωγραφίστηκε το 1896 από τον Αναστάσιο Βούρη. Οι ζωγραφιές του έχουν πρόσφατα ξαναζωγραφιστεί.

Πάνω από την πόρτα του πρώτου ορόφου υπάρχει η επιγραφή:

«Αυτή η οικία σήμερον εμού αύριον ετέρου και ποτέ ουδενός εχρωματίσθησαν και ιστορίσθησαν υπό Αναστασίου Γ. Βούρη Χιοναδίτου 1896 Ιουλίου 30.»

Εδώ έχουμε δύο πρωτότυπα θέματα. Το πρώτο, που δεν τα ξανασυναντάμε όχι μόνο στην Ήπειρο αλλά και είναι σπάνια στην ελληνική λαϊκή ζωγραφική, είναι ο Αχιλλέας θνήσκων, μια αναπαράσταση σε φυσική κλίμακα του γνωστού αγάλματος που βρίσκεται στο Αχιλλείο στην Κέρκυρα. Το δεύτερο είναι μια φιγούρα που αναπαριστά τον Νέο Ηρακλή Παναγή (Κουταλιανό), που θυμίζει πολύ το γνωστό έργο του μεγάλου ζωγράφου Θεοφίλου. Στην τοιχογραφία αυτή υπάρχει και η παρακάτω επιγραφή:

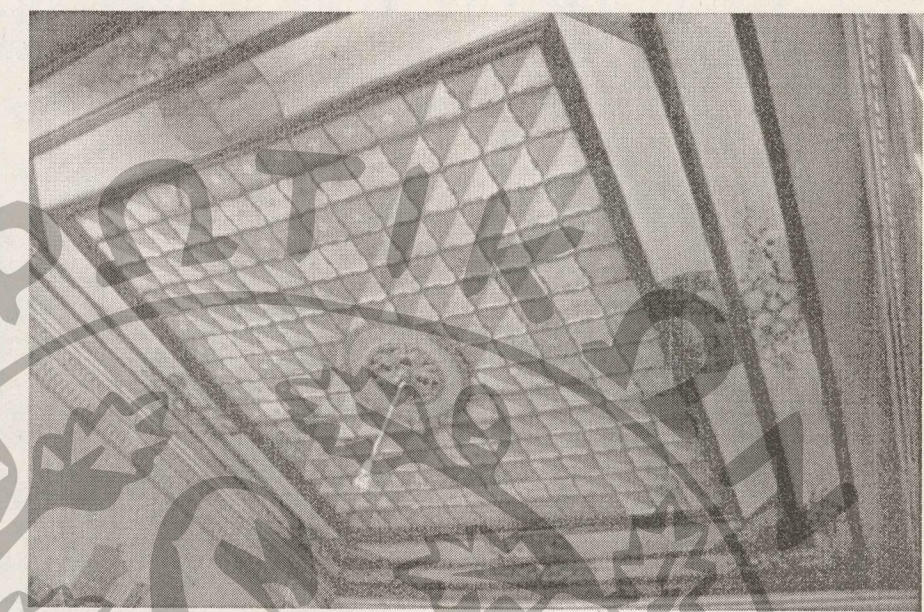
«Προ τριάκοντα αιώνων δεν εγέννησεν η φύσις όμοιον κατά την ρώμην και αντάξιον επίσης. Πρώτον δείγμα εις το πλοϊον τας αγκύρας ανεγκύσας κ(αι) ακολούθως με την Τήρην, σαγόνας διαρρήξας Και μετ' ου πολύ με Ταύρον εν Καλάο Αμερικής Παρετάχθη ατρομήτως εις την Πάλην Ταυρικής. Εις τον Ρίον Ιαννείρου εκρατούσες πυροβόλα βαρέα Υπό μάλλης και επ' ώμου τεθειμένα στερεά. Αι ζητωκραυγαί ηχούντο του σταδίου συρροή κ(αι) εφημούσαν τον ανδρείον εκ Κουτάλι Παναγή.»

Οι παραστάσεις αυτές είναι πλαισιωμένες με διακοσμητικά σχέδια και κλώνες που μιμούνται τα αρχαία ελληνικά πρότυπα.

Μια τρίτη φιγούρα παρουσιάζει επίσης αρκετό ενδιαφέρον. Πρόκειται για μια γυναικεία φιγούρα, ξυπόλητη, σκούρου δέρματος, που κρατά ένα καλάθι με λαχανικά στο αριστερό χέρι και μια ανθοδέσμη στο δεξί. Ίσως συμβολίζει την άνοιξη ή την γονιμότητα.

9. Οικία Λάζαρου Κοντογιάννη

Αναμφισβήτητα το πιο ενδιαφέρον σπίτι του χωριού από διακοσμητικής πλευράς. Αποτελεί τη συνέχεια του παραπάνω σπιτιού αφού είναι σπίτια δυο αδερφών. Είναι κι αυτό τριώροφο.

Την παράσταση εδώ κλέβει μια αναπαράσταση του βράχου της Ακρόπολης των Αθηνών και μέρος της Πλάκας, σε ένα δωμάτιο του πρώτου ορόφου. Το σκηνικό συμπληρώνεται από ένα καταπληκτικό ταβάνι, διακοσμημένο με διάφορες τοπογραφίες, θαλάσσιες σκηνές και ζωγραφισμένο με χρώματα με μεγάλη αντίθεση, όπως επίσης και με ένα εξ' ολοκλήρου ζωγραφισμένο πάτωμα, το οποίο όμως κινδυνεύει να σβηστεί από τη φθορά καθώς και από μια προσωπογραφία κάτω από την Ακρόπολη.

Άλλα ενδιαφέροντα θέματα είναι μια μικρή πορτοκαλιά, ένα δοχείο σπασμένο νεοκλασικού ύφους

Ενδιαφέρον είναι επίσης και το μαντζάτο του σπιτιού, οι τοίχοι του οποίου έχουν αλλεπάλληλα στρώματα ζωγραφικής. Φαίνεται ότι από την κάμερα του τζακιού μαύριζαν οι τοίχοι και τους ξαναζωγράφιζαν με διαφορετικά θέματα.

Α.Π.

Κάθε φορά, που γύριζε ο Μπαρμπατάκης απ' το καφενείο του, έλεγε και ξανάλεγε γελώντας, όλες τις "σοφίες" και τα κουτσομπολιά, π' άκουγε απ' το πρωί, ως το βράδυ, με γέλιο και ειρωνεία περισσή.

Είχε βαφτίσει τον ιδιόρρυθμο εκείνο τύπο (με τις ευλογίες, την έγκριση, την ανοχή και τη συγκατάθεση όλης σχεδόν της μικροκοινωνίας...) και τον είχε κατονομάσει **Πονηροσυκοφάντης**. Λέξη βαριά και σύνθετη, που ζύγιζε όμως και σήκωνε όλο το ελαφρύ περιεχόμενο αυτού του τύπου.

"Σήμερα ο **Πονηροσυκοφάντης**, μας είπε όλα τα δήθεν "νέα" της γειτονιάς του, **παραλλαγμένα και αλλοιωμένα, ασβεστωμένα κι όλα... λασπωμένα. Άλλες λέξεις άκουσε, άλλες λέξεις είπε. Άλλο ψέμα έπιασε, άλλο ψέμα είπε. Άλλα πρόσωπα είδε, άλλα φαντάστηκε, κι άλλα κατονόμασε...**" έλεγε ο μπαρμπατάκης κατακόκκινος και αηδιασμένος για την δήθεν "εξυπνάδα" και την άμετρη θρασύτητα του Πονηροσυκοφάντη γείτονά του.

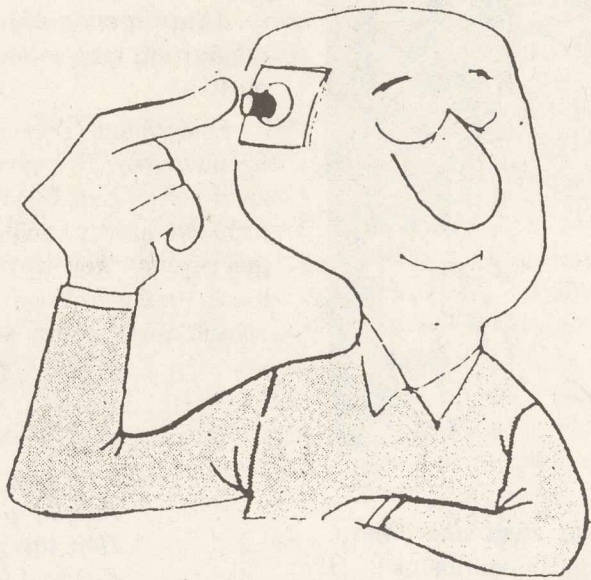
"Ένας εγωιστής ανήθικος, ψεύτης και συκοφάντης... γεμίζει το μαγαζί μου κακοήθειες, ψευτιές κι υπερβολές, κι είναι να τον σιχαίνεσαι και να τον αηδιάξεις..." έλεγε και ξανάλεγε αγανακτισμένος, ο σοβαρός **θυμόσοφος** και θείος.

"Ο ένας είπε τούτο, ο άλλος είπε τ' άλλο..." κι αύριο τα αντέστρεφε και τ' αναποδογύριζε και τα λόγια του ενός, γινόταν λόγια του άλλου. Ενώ τα περισσότερα ήταν λόγια της φαντασίας του και του μυαλού του, λόγια του ήθους του και του κατώτερου χαρακτήρα του. Κι όλοι κουνούσαν το κεφάλι τους αηδιασμένοι και απορημένοι, αγανακτισμένοι κι εμβρόντητοι απ' τα ψεύδη του και τις

ΙΔΙΟΡΡΥΘΜΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΤΥΠΟΙ

Πονηροσυκοφάντης

υπερβολές του, τις φαντασιώσεις του και τις συνεχείς και απρεπείς ψευδολογίες του.

Έζησε κι έξω απ' τη γειτονιά του ο **Πονηρόγατος**.. αλλά η πονηριά του, η συκοφαντία και το ήθος του δεν άλλαξαν κι έμειναν αμετάβλητα και σταθερά, για μια ζωή κι έναν αιώνα, ισχύουσας της αρχαίας ρήσης: «**Φύσιν πονηράν... μετοβολαίν ου ράδιον**».

Τα γράμματα με δυσκολία περισσή τα κουτσοέμαθε. Όμως το θράσος τόχε στη μασχάλη του και την άγνοια πάντα στο πλευρό του. Δυο βοηθούς του ολοήμερους, που δεν αποχωρίζονταν, ούτε τη νύχτα.

Παθαίνεις εκρήξεις απ' τα νεύρα του κι ό-
ταν **συνομιλείς μαζί του, πρέπει νάσαι έτοιμος να δεχτείς τις ύβρεις του και τις υπερ-**

βολές του, το θράσος του και την αναίδειά του..." έλεγαν όλοι οι γνωστοί.

Κι ο Μπαρμπατάκης άκουγε (θέλοντας και μη θέλοντας) όλες τις **παροιμίες**, που του έλεγαν οι συνομιλητές του (για να του απαντούν έμμεσα και σκληρά) και μας τις μετέφερε στο σπίτι, καθημερινά.

"**Άλλα στα χείλη... κι άλλα στην καρδιά**" έχει ο τύπος σήμερα, έλεγε ο αμερόληπτος κριτής του. Και την άλλη μέρα, μας πληροφορούσε: "**Στα χείλη πρόβατο... και στην καρδιά λύκος**". Παροιμίες εύστοχες και σοφές, λακωνικές και πάντα συμπερασματικές.

Και τέλειωνε: "**Μέλι δείχνει... φαρμάκι ετοιμάζει και "η συκοφαντία λερώνει... ακόμη και το χιόνι..."**" πούναι κατάλευκο και καθαρό.

Προχθές ο Πονηροσυκοφάντης μας, θύμωσε και νευρίασε πολύ. Έγινε έξω φρενών. Κι άρχισε αδιάκοπα και αδιάντροπα, να βρίζει. Η φωνή του άλλαξε, τα χέρια του έτρεμαν. Οι εκρήξεις του ήταν απανωτές και χυδαίες κι όλοι τον **κοιτούσαν κατάπληκτοι κι απογοητευμένοι, έκπληκτοι και αηδιασμένοι**. Κι αυτός καμάρωνε, που οι άλλοι σώπαιναν, και δε "**συνομιλούσαν**" πια μαζί του!!

Ένας λογάς, πολυλογάς και φωνακλάς ήταν ο άμοιρος που ήθελε να επιδεικνύεται ανέντως και να ικανοποιεί τον άκρατο εγωισμό του στην κοντινή του κοινωνία, την **υπέροχη, πούχει** (όπως συμβαίνει δυστυχώς σ' αυτό τον κόσμο...) και λίγες τέτοιες εξαιρέσεις. Για να κοιτούν οι συνετοί και ώριμοι και να περνούν την ώρα τους γελώντας...

ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΛΕΚΚΟΣ

ΠΟΙΗΣΗ

Θα σ' αγαπώ

Θα σ' αγαπώ και θα το λέω
μέχρι που ζω και αναπνέω
είσαι η ανάσα στη ζωή μου
ελπίδα μου και παντοχή μου.

Θα σ' αγαπώ, θα το φωνάζω
όπου βρεθώ κι όπου συχνάζω
Θα λέω πάντα τον καημό μου
κρυφά και φανερά μωρό μου.

Είσαι κομμάτι απ' τη ψυχή μου
δε σε ξεχνώ ποτέ, αλί μου...
κι όσο διαβαίνουν τα χρόνια
γυρνάς μες στο μυαλό μου αιώνια.

Γιάννης Λέκκος

Αύγουστος του 1948 Μισό αιώνα πίσω

Μια παρέα παιδιών του χωριού μας και ο Γιάννης Δαρδακούλης, αξέχαστος «Ντάνης», στα κάτω αλώνια. Αυτός, πήγαινε φαγητό στον αδελφό του το Βασίλη, που φύλαγε τα' αμπέλι στα Βαρκά. Ερχόταν από το σπίτι και περνώντας μπροστά από την καλύβα της Λάζαινας Δίπλα μας είδε που πίνουμε και μας πλησίασε. «**Βάλτε μου ένα κι εμένα**», είπε προστακτικά και κάθισε μαζί μας.

Τον κεράσαμε και το ήπие μονορούφι. Αυτό ήταν! Αδειάσαμε όλο το τσίπουρο που είχαμε μαζί μας, στα στομάχια μας, και αρχίσαμε το τραγούδι.

Βέβαια ο Ντάνης δεν πήγε στ' αμπέλι. Την άλλη μέρα ο αδελφός του τον «περιποιήθηκε δεόντως» που τον άφησε νηστικό.

Και για την ιστορία, την παρέα των παιδιών αποτελούσαν οι Αχιλλέας Πάντος, Αθανάσιος Λέκκος, Αλέκος Κοτσιλιάς και ο υπογράφων.

Γιάννης Λέκκος

ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Βασίλειος Τσούγιας	10.000 δρχ.
Νίκος & Σωκράτης Αργύρης	10.000 δρχ.
Αλίκη Λέκκου	5.000 δρχ.
Λούλα Χαρισιάδου	5.000 δρχ.
Αλίκη Χαρισιάδου	5.000 δρχ.
Κώστας Μπαζιάρας	5.000 δρχ.
Γιάννης Λέκκος	3.000 δρχ.
Κων/νος Μητρόπουλος	3.000 δρχ.
Αθηνά Λέκκου	3.000 δρχ.
Αποστόλης Κωστάκης	2.000 δρχ.

ΔΩΡΕΕΣ

Για την θέρμανση της εκκλησίας του Αγίου Μηνά η Ευγενία και η Αλίκη Χαρισιάδη πρόσφεραν από 20.000 δρχ.

ΕΥΧΕΣ

Στον Κώστα Νίνη και στην Χριστίνα για το γάμο τους τους εύχομαι κάθε ευτυχία από βάθους καρδιάς και καλούς απογόνους!

Δημήτρης Παπαγιαννόπουλος